

Arrest

**nr. 251 741 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: 1. X
                          2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

---

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 januari 2021 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. VERSCHRAEGE *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 1 juli 2019.

1.2. Op 13 oktober 2020 worden verzoekers gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 15 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. P.W.H., eerste verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 7 mei 1955 geboren in San Cristobal in de staat Tachira in Venezuela. De laatste 40 jaar voor uw vertrek woonde u samen met uw vrouw G.(...) M.(...) H.(...) de P.(...) (DVZ X, CGVS X) in Los Teques in de staat Miranda. Samen met uw vrouw kreeg u drie kinderen, onder wie uw jongste dochter A.(...) I.(...) H.(...) P.(...) (X) die sinds 2015 in België woont en hier met een werkvisum verblijft. De laatste 18 jaar voor uw vertrek was u werkzaam als vertegenwoordiger voor de firma Representaciones Rabeca, een zusterbedrijf van uw werkgever Ramase Import.

In juni 2016 werd door de overheid in samenwerking met de CICPC een onderzoek gestart naar uw werkgever, Ramase Import, omdat het bedrijf verdacht werd van toe-eigening en illegale opslag van goederen. Er zou ook een geheime opslagplaats zijn waar uw bedrijf nog meer koopwaar had opgeslagen. Het schandaal werd in de media uitgesmeerd en het bedrijf werd ervan verdacht de situatie in het land te willen destabiliseren door de levering van producten te verhinderen. Volgens u deed het bedrijf echter nooit iets illegaals en was het in werkelijkheid de bedoeling van de overheid om zelf voldoende stukken te bemachtigen voor de colectivos. Bovendien was het bedrijf gunstig gelegen tegenover een opslagplaats van de oppositie-regering waardoor de overheid hier interesse in had. De directieleden van het bedrijf werden opgepakt en in de gevangenis gezet en het bedrijf werd onder overheidstoezicht geplaatst. Het gaat om R. S. en zijn vrouw A. O. d. S. en hun twee zonen R. J. en C. L. S.. U bleef hen regelmatig bezoeken om lopende zaken af te handelen en om te vragen hoe het met hun ging. Na enkele maanden werd de familie S. vrijgelaten onder voorwaarden. Volgens u kwamen ze daarna terug naar kantoor, maar het bedrijf stond nog steeds onder toezicht. D. S.'s werden officieel aangeklaagd, maar u hebt geen verdere info over het proces.

Zelf vreesde u ook bedreigingen door colectivos en de SEBIN. Vanaf juni 2016 kwam de SEBIN meermaals naar uw wijk en merkte u op dat u regelmatig gevolgd werd. Volgens u zou u voor ondervraging worden uitgenodigd, maar het kwam nooit zo ver. Toen u het land verliet had u nog steeds niets vernomen van een eventueel verhoor. In totaal werd u zo'n vier tot vijf keer omsingeld door colectivos die u zeiden dat u een verrader was van het vaderland. De eerste keer gebeurde dat ongeveer twee maanden nadat de problemen startten in 2016. In februari 2017 gebeurde dat opnieuw. De laatste keer zou in mei 2019 geweest zijn toen u al de tickets had om naar België te komen. Buiten deze beschimpingen is er verder niets gebeurd.

Nadat het onderzoek werd geopend bleef u werkzaam voor het bedrijf om de lopende zaken af te ronden. Normaal gezien ging u in november 2016 officieel op pensioen maar nadien bleef u voor eigen rekening werkzaam als verkoper/vertegenwoordiger omdat u niet genoeg geld kreeg. Uw vrouw werkte als secretaresse voor het ministerie van onderwijs en zou normaal gezien in mei 2019 op pensioen gaan, dat werd echter door de overheid nog niet goedgekeurd.

Omwille van de aanslepende vrees voor represailles door de SEBIN of de colectivos besloot u begin 2019 dat u samen met uw vrouw het land ging verlaten. Op 25 juni 2019 nam u het vliegtuig van Venezuela naar Portugal en van Portugal naar België waar u op 1 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat de SEBIN u zal uitnodigen in verband met de rechtszaak die loopt tegen Ramase Import. U bent bang dat u door hen of de colectivos vervolgd zal worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: het internationaal paspoort van uzelf en uw vrouw, jullie nationale identiteitskaart, uw rijbewijs en informatie over het verblijfsstatuut van uw dochter. Daarnaast ontving het CGVS op 12 oktober 2020 nog een mail met documenten betreffende uw zaak: een persartikel aangaande het onderzoek naar Ramase import, een brief van één van uw ex-collega's, een bewijs van tewerkstelling van uzelf en uw vrouw, twee brieven van bureaus die verklaringen

afleggen met een kopie van de nationale identiteitskaart van één van beide, info over de locatie van Representaciones Rabeca en een persartikel over de zaak.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

Als motief voor uw aanvraag tot internationale bescherming haalt u aan dat u vervolging vreest door colectivos en de SEBIN omwille van uw functie als vertegenwoordiger bij Ramase Import. Uw verklaringen hieromtrent zijn echter niet geloofwaardig. Bovendien zijn er ook verschillende tegenstrijdigheden vast te stellen tussen uw eigen verklaringen en die van uw vrouw.

Wat betreft het onderzoek tegen Ramase Import wordt er door het CGVS niet getwijfeld aan het feit dat er in juni 2016 effectief een onderzoek tegen het bedrijf werd ingesteld. Uw verklaringen over deze beschuldigingen tegen Ramase Import worden bovendien onderbouwd door de persartikels die u voorlegt aangaande de zaak. Wel wordt uw betrokkenheid en actueel belang in de zaak betwist.

Eerst en vooral beweert u dat u ongeveer achttien jaar werkzaam bent geweest voor Ramase Import en dit tot uw vertrek uit het land in juni 2019 (CGVS 1918927, p.7, p.12). Om uw tewerkstelling te staven legt u een attest van tewerkstelling neer uitgegeven op 20 juni 2019 door A. D. S., zaakvoerster van het bedrijf. Op dit attest staat echter te lezen dat u voor hen werkte tot november 2016 wat doet vermoeden dat u al eerder stopte. U verklaart dat door te zeggen dat u toen eigenlijk officieel op pensioen ging, maar wel nog verder werkte voor dezelfde personen. U wordt gevraagd of u hier enig bewijs van hebt, maar u verklaart niets te hebben meegenomen (CGVS 1918927, p.14). U zegt dat u zal proberen iets terug te vinden in uw e-mails, maar tot op heden mocht het CGVS geen verder bewijs van uw tewerkstelling na november 2016 ontvangen. U blijft er echter bij dat u, ondanks de beperkingen opgelegd omwille van het overheidstoezicht, verder werkte voor Ramase Import tot aan uw vertrek in juni 2019 (CGVS 1918927, p.15). Het vermoeden dat u echter eerder stopte met werken voor het bedrijf wordt bevestigd door de verklaringen van uw vrouw. Volgens haar moest het bedrijf door de problemen immers alle werknemers ontslagen in 2016. Uzelf zou daar officieel gewerkt hebben tot ongeveer december 2016, zoals overeenkomt met uw attest, aangezien u na de start van de problemen nog een tijd verder werkte om enkele lopende zaken af te handelen. U zou nog geld zijn gaan innen van stukken die reeds verkocht waren. Volgens uw vrouw begon u daarna te werken voor eigen rekening en kon u zelf handelswaar aankopen omdat u veel mensen in die wereld kende. Zij verklaart hierbij duidelijk dat u werkte voor eigen rekening en níét in opdracht van Ramase Import. Meer nog, volgens haar bestaat het bedrijf nog, maar is het niet meer actief geweest sinds de start van de problemen in 2016 aangezien het tot op heden onder toezicht van de regering staat (CGVS 1918927B, p.7). Ook zelf bevestigt u dat het bedrijf nog steeds onder toezicht staat van de staat (CGVS 1918927, p.16). Volgens uw vrouw hebt u bovendien niet tot mei 2019 voor eigen rekening gewerkt, maar wel tot januari 2019. Daarna kon u volgens haar niet meer gaan werken doordat u last had van stress en van uw suiker (CGVS 1918927, p.9). Deze tegenstrijdige verklaringen betreffende uw tewerkstelling tasten dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas aan.

U stelt dat u vanaf de start van de problemen merkte dat u achtervolgd werd door SEBIN en dat de bewaker van de zone waar u woonde u vertelde dat personen van de SEBIN zich geïdentificeerd hadden en dat zij u zochten. Volgens u probeerden ze u, net als andere werknemers, te volgen omdat ze er vanuit gingen dat u hen naar de geheime loods ging leiden. Ook vreest u bij terugkeer te worden opgeroepen voor een verhoor. Uit deze feiten kan echter geen vrees voor vervolging in uw land worden afgeleid. Buiten u achtervolgen en naar u vragen heeft de SEBIN immers nooit iets tegen uw

persoon ondernomen (CGVS 1928927, p.10-12). Als u drie jaar na de feiten nog steeds niet opgeroepen bent voor een ondervraging is er geen reden om aan te nemen dat dit nu nog zal gebeuren. Mochten zij uw rol immers van belang achten, dan zouden zij u toch al lang ondervraagd of opgepakt hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in de toekomst nog door de SEBIN zult worden lastig gevallen. Bovendien zijn het voornamelijk de zaakvoerders, namelijk de familie S., die in deze zaak vervolgd worden en die ook gearresteerd werden (CGVS 1918927, p.12). Uw vrouw verklaart daarbij ook dat geen enkele van de medewerkers als getuige werd opgeroepen in de zaak (CGVS 1918927, p.12). Dat bevestigt dan ook verder het vermoeden dat het weinig aannemelijk is dat dat in uw geval nog gaat gebeuren. Om te onderbouwen dat u effectief gezocht werd legt u twee verklaringen voor van uw burens in Venezuela. Beide buurvrouwen verklaren dat er na uw vertrek in en rond het gebouw waar u woonde personen van de veiligheid van de staat naar u kwamen vragen. Deze verklaringen zijn echter op geen enkele manier te verifiëren. Het lijkt dan ook heel toevallig dat u vlak na uw definitief vertrek uit het land plots gezocht zou worden door de staat. U had immers ook al eens eerder voor langere tijd het land verlaten en ondervond hierdoor geen problemen.

Wat betreft de keren dat u door de colectivos zou zijn aangesproken wordt opgemerkt dat hun activiteit zoals u ze beschrijft weinig aannemelijk is. Zij zouden u namelijk in drie jaar tijd ongeveer vier of vijf keer hebben aangesproken. Over deze confrontaties legt u zeer vage verklaringen af waaruit geen gegronde vrees kan worden afgeleid. Wanneer u gevraagd wordt wat die colectivos die u volgden precies deden antwoordt u met een algemene beschrijving van hun activiteiten. Wanneer wordt doorgevraagd zegt u dat ze u omsingeld hebben en u gezegd hebben dat u een verrader was voor het vaderland en bedreigingen uitten. Verder zouden ze echter keer op keer niets ondernomen hebben (CGVS 1918927, p.17). Uit deze specifieke incidenten kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid aangezien u hier persoonlijk geen verdere problemen door ondervond.

Verder vertelt u dat een toenmalige collega van u, J.(...) C.(...) S.(...), omwille van de problemen het land verliet in augustus 2016. Hij was werkzaam als vertegenwoordiger in de regio Caracas, waar de vervolging volgens u nog heviger was (CGVS 1918927, p.10). U legt van hem een getuigenis neer waar in hij stelt dat hij gezien de situatie het land moest verlaten omdat hij bedreigd en achtervolgd werd. Uit vrees voor zijn leven en dat van zijn familie besloten zij te verhuizen naar de Dominicaanse Republiek. De persoonlijke ervaringen van J. C. S. hebben echter geen invloed op uw eigen verzoek om internationale bescherming. Zijn getuigenis is immers louter zijn eigen weergave van de feiten die niets bewijst betreffende uw verklaringen. Bovendien bleef u na zijn vertrek nog bijna drie jaar in het land, wat in ernstige mate uw vrees relativeert.

Van juli tot oktober 2017 ging u samen met uw vrouw op reis naar België om bij uw dochter te verblijven. Aangezien uw problemen toen al meer dan een jaar aan de gang waren is het niet logisch dat u het op dat moment niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart dat door te zeggen dat u dacht dat de situatie zou veranderen, maar dat het niet gebeurde (CGVS 1918927, p.18). Mocht u echter voor uw leven vrezen in nasleep van de problemen aangaande Ramase Import zou men toch verwachten dat u deze kans grijpt om niet te hoeven terug keren. Het feit dat jullie het veilig genoeg achtten om na deze vakantie terug naar huis te keren doet dan ook verder afbreuk aan de ernst van uw vrees.

Enkele maanden na uw terugkeer uit België ging u samen met uw vrouw van januari tot mei 2018 bij uw zoon verblijven, volgens uw verklaringen opnieuw om de situatie te laten bekoelen (CGVS 1918927, p.11, p.19). Volgens uw vrouw gingen jullie echter ook bij uw zoon verblijven omdat zij in ziekteverlof was en niet kon bewegen. Ook zouden jullie in de periode voor de verhuis te weinig geld hebben gehad om eten en medicijnen te kopen waardoor jullie de beslissing namen naar uw zoon te gaan omdat het makkelijker en rustiger was en zijn vrouw hem ook kon bijstaan in de zorg voor u (CGVS 1918927, p.6, p.9). Na vijf maanden gingen jullie bovendien op nieuw terug naar huis en hervatten jullie jullie werk. Het zou nog meer dan een jaar duren vooraleer jullie uiteindelijk het land verlaten. Het feit dat u het opnieuw veilig achtte om naar uw woonplaats terug te keren en het feit dat u hier nog al die tijd tot aan uw vertrek zonder meer wonen relativeert opnieuw de door u ingeroepen vrees.

Wat betreft uw vertrek naar België haalt u aan dat u er eind 2018 al aan dacht het land te verlaten. Het feit dat u nog tot juni 2019 in Venezuela bleef, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, getuigt dan ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U haalt aan dat u steeds in angst leefde dat er u iets zou kunnen overkomen, maar concreet heeft er zich nooit iets voor gedaan (CGVS 1918927, p.17). Het feit dat u al die tijd zonder noemenswaardige problemen in Venezuela kon blijven ondergraaft de ernst van uw problemen.

Naast uw problemen wat betreft Ramase Import haalt u vrouw nog aan dat ze een moeilijke periode had op het lyceum waar ze werkte. Leerkrachten werden door de overheid verplicht om kinderen die eigenlijk niet geslaagd waren te laten afstuderen of om kinderen als aanwezig te registreren die er eigenlijk niet waren. Bovendien werd er van leerkrachten ook niet langer verwacht dat ze een diploma hadden om les te geven (CGVS 1918927, p.10). Het gegeven dat de kwaliteit van het onderwijs achteruit gaat en dat de overheid zijn macht misbruikt om bepaalde invloed uit te oefenen op het schoolsysteem is verwerpelijk, maar op zich onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een daad van vervolging of ernstige schade. Om te bewijzen dat uw vrouw hier effectief werkzaam was legt u een attest van tewerkstelling neer. Dat onderbouwt uw verklaringen aangaande haar tewerkstelling maar heeft geen verdere invloed op de inhoud van de beslissing.

De overige door u en uw partner neergelegde stukken betreffen enkel uw identiteit en die van uw dochter. Deze elementen worden momenteel niet betwist en hebben geen verdere invloed op de beslissing in uw verzoek. Ook legt u nog een document neer waarop het adres van uw werkgever is aangegeven. Er wordt dan ook niet getwijfeld aan de locatie van het bedrijf.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen economische problemen had. U woonde namelijk met uw vrouw in een woning die jullie eigendom was en had voldoende inkomsten om rond te komen. U reisde in 2017 naar Europa en terug en werkte sinds 2017 ook als zelfstandig verkoper. Ook uw vrouw had een vaste job als secretaresse bij het ministerie van onderwijs.

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> , **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.>

[cgvs.be/ nl](https://www.cgvs.be/nl), **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. H. D.P. G. M., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op 2 september 1957 geboren in Caracas, Venezuela. De laatste 40 jaar voor uw vertrek woonde u samen met uw man W. H. P. (DVZ 8871369, CGVS 1918927) in Los Teques in de staat Miranda.

Samen met uw man kreeg u drie kinderen, onder wie uw jongste dochter A. I. H. P. (8148247) die sinds 2015 in België woont en hier met een werkvisum verblijft. U werkte als secretaresse voor het ministerie van onderwijs en zou normaal gezien in mei 2019 op pensioen gaan, dat werd echter door de overheid nog niet goedgekeurd. Uw man werkte voor jullie vertrek als zelfstandig verkoper, daarvoor was hij gedurende vijftien jaar werkzaam als vertegenwoordiger voor het bedrijf Ramase Import.

In juni 2016 werd door de overheid in samenwerking met de CICPC een onderzoek gestart naar de werkgever van uw man omdat het bedrijf verdacht werd van toe-eigening en illegale opslag van goederen. Er zou ook een geheime opslagplaats zijn waar het bedrijf nog meer koopwaar had opgeslagen. Het schandaal werd in de media uitgesmeerd en het bedrijf werd ervan verdacht de situatie in het land te willen destabiliseren door de levering van producten te verhinderen. Volgens uw man deed het bedrijf echter nooit iets illegaals en was het in werkelijkheid de bedoeling van de overheid om zelf voldoende stukken te bemachtigen voor de colectivos. Bovendien was het bedrijf gunstig gelegen tegenover een opslagplaats van de oppositie-regering waardoor de overheid hier interesse in had. De directieleden van het bedrijf werden opgepakt en in de gevangenis gezet en het bedrijf werd onder overheidstoezicht geplaatst. Het gaat om R. S. en zijn vrouw A. O. d. S. en hun twee zonen R. J. en C. L. S.. Uw man bleef hen regelmatig bezoeken om lopende zaken af te handelen en om te vragen hoe het met hun ging. Na enkele maanden werd de familie S. vrijgelaten onder voorwaarden. Volgens jullie kwamen ze daarna terug naar kantoor, maar het bedrijf stond nog steeds onder toezicht. D. S.'s werden officieel aangeklaagd, maar u hebt geen verdere info over het proces.

Zelf vreesde uw man ook bedreigingen door colectivos en de SEBIN. Vanaf juni 2016 kwam de SEBIN meermaals naar jullie wijk en merkte uw man op dat hij regelmatig gevolgd werd. Volgens hem zou hij voor ondervraging worden uitgenodigd, maar het kwam nooit zo ver. Toen jullie het land verlieten had hij nog steeds niets vernomen van een eventueel verhoor. In totaal werd hij zo'n vier tot vijf keer omsingeld door colectivos die hem zeiden dat hij een verrader was van het vaderland. De eerste keer gebeurde dat ongeveer twee maanden nadat de problemen startten in 2016. In februari 2017 gebeurde dat opnieuw. De laatste keer zou in mei 2019 geweest zijn toen jullie al de tickets hadden om naar België te komen. Buiten deze beschimpingen is er verder niets gebeurd.

Nadat het onderzoek werd geopend bleef uw man werkzaam voor het bedrijf om de lopende zaken af te ronden. Normaal gezien ging hij in november 2016 officieel op pensioen maar nadien bleef hij voor eigen rekening werkzaam als verkoper/vertegenwoordiger omdat hij niet genoeg geld kreeg. Omwille van de aanslepende vrees voor represailles door de SEBIN of de colectivos besloten jullie begin 2019 dat jullie het land ging verlaten.

Op 25 juni 2019 nam u het vliegtuig van Venezuela naar Portugal en van Portugal naar België waar u op 1 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat er iets zal gebeuren met uw echtgenoot. Ofwel zullen de colectivos hem vermoorden, ofwel zal zijn suiker door de hele situatie in die mate stijgen dat hij erdoor overlijdt.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: het internationaal paspoort van uzelf en uw man, jullie nationale identiteitskaart, het rijbewijs van uw man en informatie over het verblijfsstatuut van uw dochter. Daarnaast ontving het CGVS op 12 oktober 2020 nog een mail met documenten betreffende uw zaak: een persartikel aangaande het onderzoek naar Ramase import, een brief van één van de ex-collega's van uw man, een bewijs van tewerkstelling van uzelf en uw man, twee brieven van burens die verklaringen afleggen met een kopie van de nationale identiteitskaart van één van beide, info over de locatie van Representaciones Rabeca en een persartikel over de zaak.

A. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u geen gegronde vrees voor vervolging in uw land aannemelijk maakt. Daarnaast maakt u evenmin aannemelijk dat u in Venezuela een reëel risico op ernstige schade loopt dat de toekenning van subsidiaire bescherming in uw land rechtvaardigt.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man W. H. P.. In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw echtgenoot. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

“...” (idem bestreden beslissing eerste verzoeker)

B. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren in een eerste middel – dat betrekking heeft op de vluchtelingenstatus – een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikelen 1, A en 1, D van de Conventie van Genève, artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partijen gaan na een theoretische uiteenzetting over de verschillende componenten van de vluchtelingendefinitie in op de argumenten van de bestreden beslissingen betreffende de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde vrees in verband met het onderzoek naar Ramase Import. Ze benadrukken dat het CGVS niet betwist dat er een onderzoek naar Ramase Import plaatsvindt en stellen dat er geen twijfel kan bestaan dat eerste verzoeker wel degelijk betrokken is hierbij en er een actueel belang bij heeft. Verzoekers citeren uit de notities persoonlijk onderhoud om te staven dat ze gelijklopende verklaringen hebben afgelegd over het feit dat eerste verzoeker tot 2016 als officiële werknemer werkte voor Ramase Import en nadien op zelfstandige basis verder werkte, onder andere voor Ramase Import, en merken eveneens op dat tweede verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud expliciet had verduidelijkt dat ze niet precies wist hoe het allemaal in elkaar zat. Verzoekers leggen een attest neer om te staven dat eerste verzoeker nadat zijn officiële tewerkstelling bij Ramase Import in 2016 werd stopgezet, nog op zelfstandige basis verder werkte. Hierna gaan verzoekers in op het feit dat eerste verzoeker tot op heden nog niet door de Venezolaanse autoriteiten is opgeroepen voor een verhoor in verband met het onderzoek naar Ramase Import. Ze benadrukken dat de zaak nog lopende is en citeren uit de notities persoonlijke onderhouds betreffende verzoekers verklaringen betreffende dit feit. Verzoekers argumenteren dat een strafrechtelijk onderzoek langere tijd in beslag kan nemen en dat zo lang het onderzoek nog lopende is, verzoeker het risico loopt om opgeroepen te worden, op gewelddadige manier ondervraagd en eventueel veroordeeld te worden, en benadrukken dat de SEBIN verzoeker reeds heeft verwittigd dat hij zou worden opgeroepen voor een verhoor aangezien hij ervan verdacht wordt de locatie van andere opslagplaatsen te kennen. Verzoekers stellen dat deze verdenkingen voortkomen uit het feit dat verzoeker de familie D. S. nog meerdere keren bezocht in de gevangenis en citeren uit de notities persoonlijk onderhoud hieromtrent. Betreffende het feit dat verzoekers in 2017 reeds naar Europa reisden maar geen verzoek om internationale bescherming deden benadrukken zij dat eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoekers dachten dat de situatie zou afkoelen wegens hun tijd in het buitenland. Verzoekers concluderen dat eerste verzoeker nauwe banden had met de directieleden van Ramase Import, hetgeen hem verdacht maakt, en dat personen die als opposanten worden gezien in Venezuela geregeld op onwettige wijze mishandeld en gedood worden, hetgeen ertoe leidt dat verzoeker nog steeds het risico loopt om gehoord en vervolgd of gedood te worden in het onderzoek naar Ramase Import.

Verzoekers voeren in een tweede middel – dat betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus – een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, artikel 1 van het Europees Handvest voor de Rechten van de Mens, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers houden eerst een theoretische uiteenzetting betreffende het feit dat de persoonlijke omstandigheden in rekening dienen te worden genomen bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade. Vervolgens gaan verzoekers in op de medische toestand van eerste verzoeker, die aan diabetes type II, hypertensie, hypothyreoïdie en dyslipidemie lijdt en hiervoor levenslang medicatie dient te nemen, hetgeen verzoekers staven met twee medische documenten. Gezien deze medische problematiek en de lamentabele socio-economische omstandigheden in Venezuela, in verband met dewelke verzoekers een rapport van Human Rights Watch citeren, vrezen verzoekers bij terugkeer een bijzonder risico te lopen op een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ze citeren een rapport betreffende de algemene gezondheidssituatie in Venezuela en in het bijzonder de preciaire situatie van mensen met diabetes, gezien het gebrek aan medicatie. In verband met het tekort aan geneesmiddelen citeren verzoekers nog twee rapporten. Verzoekers voegen hieraan toe, en staven met een medisch document, dat eerste verzoeker in november 2020 omwille van een besmetting met het coronavirus bijna twee weken lang opgenomen werd in het ziekenhuis en zuurstof diende toegediend te krijgen. Ze wijzen erop dat in geval van een herbesmetting in Venezuela verzoeker het als risicopatiënt niet zou halen, dat Venezuela slechts ten vroegste in 2022 een vaccin beschikbaar zal hebben, en dat personen die vanuit het buitenland naar Venezuela terugkeren in overvolle quarantainecentra in mensonterende omstandigheden dienen te verblijven. Dit laatste staven verzoekers met een rapport van Human Rights Watch. Ze concluderen dat het onmogelijk is voor verzoekers om een menswaardig leven te leiden in Venezuela omwille van de preciaire socio-economische situatie en de medische toestand van verzoeker. Verzoeker zal bij terugkeer naar Venezuela bovendien moeilijker aan zijn medicatie geraken omdat hij gediscrimineerd zal worden omdat hij de Tascón-lijst heeft getekend. Verzoekers voegen een artikel over de Tascón-lijst toe.

Verzoekers benadrukken ook nog de slechte mensenrechten- en veiligheidssituatie in Venezuela en citeren drie rapporten van Human Rights Watch. Zij halen ook nog aan problemen te vrezen bij terugkeer omdat zij in het buitenland verbleven hebben en er een verzoek om internationale bescherming hebben gedaan en concluderen: *“Uit het bovenstaande mag dan ook afdoende blijken dat verzoekers bij een terugkeer naar Venezuela risico lopen om ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vw en artikel 3 EVRM op te lopen, geheel in strijd met artikel 1 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, gelet op de medische problematieken van verzoeker en diens profiel als ‘landverrader’, naar aanleiding van diens werk binnen Ramase Import.”*

Verzoekers stellen dat de beslissingen op basis van een onzorgvuldige waardering zijn gebeurd. Zij vragen de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen en hen de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissingen te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

2.2. Verzoekende partijen voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen;
2. Krantenartikel, RadioMundial, *"Detectan mas de 100 mil repuestos para motos acaparados en Ramase Import!"*, <http://www.radiomundial.com.ve/article/detectanm%C3%A1s-de-100-mil-repuestos-para-motos-acaparados-en-ramase-import>;
3. Attest werkgever van verzoeker;
4. Standaard medisch getuigschrift van Dr. B. V. H. dd. 8 juli 2019 met bijhorende bijlagen;
5. Medical report Grupo PERFILAM C.A. dd. 17 mei 2019;
6. REPORTE NACIONAL, "Emergencia Humanitaria compleja en Venezuela", 2018;
7. Human Rights Watch, World report 2020, Venezuela, <https://www.hrw.org/worldreport/2020/country-chapters/Venezuela>;
8. Medisch attest inzake Corona-besmetting verzoeker;
9. UCAB, *"Doce años de aplicacion de la lista Tascón"* ;
10. Human Rights Watch, "Venezuela: UN Inquiry Finds Crimes Against Humanity", <https://www.hrw.org/news/2020/09/16/venezuela-un-inquiry-finds-crimes-against-humanity>;
11. Human Rights Watch, Venezuela: Justice Needed for Systematic Abuses, <https://www.hrw.org/news/2020/12/14/venezuela-justice-needed-systematic-abuses>;

12. Human Rights Watch, Venezuela: Abusive Treatment of Returnees
<https://www.hrw.org/news/2020/10/13/venezuela-abusive-treatment-returnees>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “Kwalificatierichtlijn”) en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers' vluchtmotieven.

De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Eerste verzoeker werkte voor het bedrijf Representaciones Rabeca, dat onderdeel vormt van Ramase Import, dat auto-onderdelen verhandelt. In juni 2016 begon de Venezolaanse staat een onderzoek tegen Ramase Import en werd de directie aangehouden. Het bedrijf werd ervan beschuldigd met illegale opslag (hamsteren) van auto- en moto-onderdelen het land te willen destabiliseren. Verzoeker ging verschillende keren op bezoek bij de directieleden in de gevangenis om lopende zaken af te handelen. In november 2016 ging eerste verzoeker officieel op pensioen, maar hij bleef nog voor eigen rekening verder werken voor Ramase Import. Eind december 2016 werden de directieleden vrijgelaten, maar zij mochten Venezuela niet verlaten en het onderzoek naar Ramase Import werd verdergezet. Het bedrijf bleef onder toezicht staan van de overheid. Eerste verzoeker werd regelmatig achtervolgd door de binnenlandse inlichtingendienst SEBIN. De SEBIN zou Ramase Import ervan verdenken een geheime opslagplaats te hebben en dat verzoeker zou weten waar deze zich bevindt. Vier à vijf keer werd verzoeker omsingeld door colectivos die hem ervan beschuldigden een verrader en een destabilisator te zijn. Verzoeker poogde tweemaal om hier klacht over in te dienen bij de politie. Van juli 2017 tot oktober 2017 verbleven verzoekers in België bij hun dochter. Van eind 2017 tot mei 2018 verbleven verzoekers bij hun zoon in Puerto Ordaz, in de staat Bolivar. Op 26 mei 2019 verlieten zij Venezuela opnieuw. Na het vertrek van verzoekers werd er aan hun burens nog door de SEBIN naar hen gevraagd.

4.3. De Raad stelt vast dat verzoekers hun paspoorten, identiteitskaarten, het rijbewijs van eerste verzoeker en informatie betreffende de verblijfsstatus van hun dochter neerleggen. De Raad acht hun Venezolaanse nationaliteit en gezinssamenstelling voldoende bewezen en stelt vast dat deze niet betwist worden door verwerende partij.

Het tewerkstellingsattest van tweede verzoekster staaft haar tewerkstelling bij het Ministerie van Onderwijs, hetgeen niet ter discussie staat. Het tewerkstellingsattest van eerste verzoeker vermeldt dat hij tot november 2016 voor Ramase Import werkte, hetgeen evenmin ter discussie staat. Het attest van Ramase Import, gedateerd op 4 januari 2021, stelt, volgens het verzoekschrift, dat eerste verzoeker een

klant is geweest van het bedrijf Ramase Import, maar bevat verder geen informatie over enige problemen die verzoekers hierdoor zouden hebben gekend. De brief van een ex-collega betreffende de problemen die deze persoon zou hebben gekend, en de algemene beschuldigingen aan de werknemers van Ramase Import, is louter een weergave van de verklaringen van deze ex-collega, is geen onafhankelijke bevestiging van verzoekers verklaringen over hun problemen, en vermeldt bovendien geen enkel concreet probleem dat verzoekers zouden hebben gekend. De brieven van de burens van verzoekers hebben een gesolliciteerd karakter (notities persoonlijk onderhoud man, p. 14) en kunnen om die redenen evenmin als dusdanig verzoekers problemen aantonen. De persartikels over het onderzoek naar Ramase Import kunnen enkel aantonen dat de personen die aangehouden werden in het kader van het onderzoek naar Ramase Import beschuldigd worden van boycot, hamsteren en de destabilisering van de Venezolaanse economie, hetgeen door verwerende partij niet wordt betwist en hier evenmin ter discussie staat. Eerst verzoeker wordt in deze artikels niet vermeld, is zelf niet aangehouden of in beschuldiging gesteld, en deze artikels kunnen zijn problemen dan ook niet aantonen.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat op basis van de verklaringen van verzoekers gelezen in samenhang met de door hen neergelegde documenten en de beschikbare landeninformatie vast dat zij door hen voorgehouden feiten en vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten en de collectivos omwille van het onderzoek naar het bedrijf waarvoor eerste verzoeker werkte niet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat eerste verzoeker op geen enkel moment officieel verwickeld geraakte in het onderzoek dat door de autoriteiten werd ingesteld naar Ramase Import. Verzoekers dragen geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat eerste verzoeker, als loutere werknemer van het bedrijf, door de Venezolaanse autoriteiten zou worden verdacht van illegale of strafbare activiteiten. De bestreden beslissingen stellen hierover terecht: *“Buiten u achtervolgen en naar u vragen heeft de SEBIN immers nooit iets tegen uw persoon ondernomen (CGVS 1928927, p.10-12). Als u drie jaar na de feiten nog steeds niet opgeroepen bent voor een ondervraging is er geen reden om aan te nemen dat dit nu nog zal gebeuren. Mochten zij uw rol immers van belang achten, dan zouden zij u toch al lang ondervraagd of opgepakt hebben. Het is dan ook niet aannemelijk dat u in de toekomst nog door de SEBIN zult worden lastig gevallen. Bovendien zijn het voornamelijk de zaakvoerders, namelijk de familie S., die in deze zaak vervolgd worden en die ook gearresteerd werden (CGVS 1918927, p.12). Uw vrouw verklaart daarbij ook dat geen enkele van de medewerkers als getuige werd opgeroepen in de zaak (CGVS 1918927, p.12). Dat bevestigt dan ook verder het vermoeden dat het weinig aannemelijk is dat dat in uw geval nog gaat gebeuren. Om te onderbouwen dat u effectief gezocht werd legt u twee verklaringen voor van uw burens in Venezuela. Beide buurvrouwen verklaren dat er na uw vertrek in en rond het gebouw waar u woonde personen van de veiligheid van de staat naar u kwamen vragen. Deze verklaringen zijn echter op geen enkele manier te verifiëren. Het lijkt dan ook heel toevallig dat u vlak na uw definitief vertrek uit het land plots gezocht zou worden door de staat. U had immers ook al eens eerder voor langere tijd het land verlaten en ondervond hierdoor geen problemen.”*

Waar verzoekers stellen dat het strafonderzoek nog lopende is, en dat de directie van Ramase Import daarom het verbod kreeg om het land te verlaten, doet dit niets af aan het feit dat de vrees van verzoeker om nog door de autoriteiten opgeroepen te worden voor verhoor louter hypothetisch blijft en dat geen enkel element erop wijst dat dit nu, bijna vijf jaar na de feiten, nog zou gebeuren. Het feit dat verzoeker tot op heden tweemaal via legale weg naar Europa afreisde en hierbij niet belemmerd werd door de Venezolaanse autoriteiten is eveneens een indicatie dat er geen concrete beschuldigingen aan het adres van verzoeker bestaan. Dat verzoeker de directieleden in de gevangenis bezocht en daardoor door de autoriteiten ervan verdacht wordt een geheime opslagplaats te kennen is een louter hypothetische bewering. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat SEBIN aan verzoeker heeft laten weten dat hij zou worden uitgenodigd worden voor een verhoor, stelt de Raad vast dat verzoeker dit inderdaad heeft vermeld tijdens het persoonlijk onderhoud (notities persoonlijk onderhoud man, p. 11), maar hierbij geen concrete context heeft gegeven en dat er ook geen enkel document wordt neergelegd dat deze bewering kan staven. Bovendien vermeldde verzoeker later tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij nooit persoonlijk werd aangesproken door de SEBIN (notities persoonlijk onderhoud,

p. 18) en verklaarde tweede verzoekster dat verzoeker nooit werd opgeroepen als getuige in de zaak (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12). De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker niet goed op de hoogte blijkt te zijn van de voortgang in de procedure tegen zijn ex-werkgevers, daar hij stelt niet te weten of zij nog een proces moeten krijgen en waar ze staan met het proces (notities persoonlijk onderhoud man, p. 16). Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker Venezuela verlaat uit vrees om betrokken te geraken bij een gerechtelijke procedure, doch zich ondanks zijn goede relatie met zijn ex-werkgevers niet zou informeren over de huidige stand van zaken van de procedure.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoekers er niet in slagen de achtervolgingen door de SEBIN en de bedreigingen door colectivos aannemelijk te maken. Over de bedreigingen door de colectivos stellen de bestreden beslissingen op goede gronden: *“Wat betreft de keren dat u door de colectivos zou zijn aangesproken wordt opgemerkt dat hun activiteit zoals u ze beschrijft weinig aannemelijk is. Zij zouden u namelijk in drie jaar tijd ongeveer vier of vijf keer hebben aangesproken. Over deze confrontaties legt u zeer vage verklaringen af waaruit geen gegronde vrees kan worden afgeleid. Wanneer u gevraagd wordt wat die colectivos die u volgden precies deden antwoordt u met een algemene beschrijving van hun activiteiten. Wanneer wordt doorgevraagd zegt u dat ze u omsingeld hebben en u gezegd hebben dat u een verrader was voor het vaderland en bedreigingen uitten. Verder zouden ze echter keer op keer niets ondernomen hebben (CGVS 1918927, p.17). Uit deze specifieke incidenten kan dan ook geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid aangezien u hier persoonlijk geen verdere problemen door ondervond.”* De Raad stelt vast dat verzoekers tegen deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, geen verweer voeren en maakt deze tot de zijne. De Raad stelt bovendien vast dat tweede verzoekster erg vaag blijft over de problemen die verzoeker zou gekend hebben. Zij vermeldt wel dat auto's post vatten aan hun gebouw en dat verzoeker werd tegengehouden door colectivos maar blijft verder herhalen dat ze er eigenlijk niet veel over weet: *“Ik weet eigenlijk zelf niet hoe het allemaal zit. Hij sprak er niet graag over tegen mij want hij wou me er niet mee lastigvallen (...) Hij werd achtervolgd en zelf ook lastig gevallen.”* (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 6); *“Wel erna heeft mijn echtgenoot niet zo veel gezegd, van wat gebeurde. (...) Als mijn echtgenoot ergens naartoe ging, dan volgden ze hem. Ik weet niet of ze hem tegenhielden, hij heeft niet veel verteld. (...) Hij wou er mij niet te veel over vertellen om mij geen extra stress te bezorgen(...) Hij zei dat ze hem bedreigden maar niet exact wat omdat ik ziek was en hij wou dat niet erger maken”* (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 9); *“Wat weet u concreet over de keren dat uw man werd bedreigd of lastig gevallen? Wat kan u daarover zeggen? Heel weinig. Hij gaf er af en toe wel een opmerking over maar vertelde het me niet om mij geen angst te bezorgen. Hij zei dan iets van ze hebben me gevolgd of ik werd gevolgd door een motor. (...) De laatste keer dat het er erg aan toe ging met mijn echtgenoot was omdat hij werd bedreigd. Meer heeft hij niet verteld daarover (...) Wat wilden ze van hem als ze hem bedreigden. Als ze aanspraken, wat moest hij doen? Wel ze vroegen of hij wist waar het andere handelswaar lag opgeslagen. Maar mijn echtgenoot heeft me eigenlijk niet zo veel verteld, heeft me het niet zo goed uitgelegd. Dat is het hele punt, als gevolg daarvan wilde hij daar soms ook niet over praten.”* (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 11). Dat eerste verzoeker zo weinig aan tweede verzoekster zou vertellen over de jarenlange problemen die uiteindelijk tot hun vertrek uit Venezuela zouden leiden, is niet aannemelijk. De Raad stelt daarenboven vast dat verzoekster verklaart dat de problemen begin 2017 begonnen (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 11), terwijl verzoeker verklaart dat het in 2016 begon met de surveillance door de SEBIN (notities persoonlijk onderhoud man, p. 10, p. 11) en september/oktober 2016 met de eerste bedreigingen door colectivos (notities persoonlijk onderhoud man, p. 12).

In de bestreden beslissingen wordt er bovendien op goede gronden op gewezen dat de vrees van verzoekers wordt ondergraven door het feit dat zij reeds tweemaal voor langere periodes hun woonplaats verlieten om bij één van hun kinderen te verblijven, maar telkens naar hun woning, de plaats van de beweerde bedreigingen terugkeerden, en daar uiteindelijk zonder problemen verbleven tot juni 2019. Daarenboven verbleven verzoekers in 2017 meerdere maanden in België en dienden ze er geen verzoek om internationale bescherming in: *“Van juli tot oktober 2017 ging u samen met uw vrouw op reis naar België om bij uw dochter te verblijven. Aangezien uw problemen toen al meer dan een jaar aan de gang waren is het niet logisch dat u het op dat moment niet nodig achtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. U verklaart dat door te zeggen dat u dacht dat de situatie zou veranderen, maar dat het niet gebeurde (CGVS 1918927, p.18). Mocht u echter voor uw leven vrezen in nasleep van de problemen aangaande Ramase Import zou men toch verwachten dat u deze kans grijpt om niet te hoeven terug keren. Het feit dat jullie het veilig genoeg achtten om na deze vakantie terug naar huis te keren doet dan ook verder afbreuk aan de ernst van uw vrees. Enkele maanden na uw terugkeer uit België ging u samen met uw vrouw van januari tot mei 2018 bij uw zoon verblijven, volgens uw verklaringen opnieuw om de situatie te laten bekoelen (CGVS 1918927, p.11, p.19).*

Volgens uw vrouw gingen jullie echter ook bij uw zoon verblijven omdat zij in ziekteverlof was en niet kon bewegen. Ook zouden jullie in de periode voor de verhuis te weinig geld hebben gehad om eten en medicijnen te kopen waardoor jullie de beslissing namen naar uw zoon te gaan omdat het makkelijker en rustiger was en zijn vrouw hem ook kon bijstaan in de zorg voor u (CGVS 1918927, p.6, p.9). Na vijf maanden gingen jullie bovendien op nieuw terug naar huis en hervatten jullie jullie werk. Het zou nog meer dan een jaar duren vooraleer jullie uiteindelijk het land verlaten. Het feit dat u het opnieuw veilig achtte om naar uw woonplaats terug te keren en het feit dat u hier nog al die tijd tot aan uw vertrek zonder meer wonen relateert opnieuw de door u ingeroepen vrees. Wat betreft uw vertrek naar België haalt u aan dat u er eind 2018 al aan dacht het land te verlaten. Het feit dat u nog tot juni 2019 in Venezuela bleef, het land waar u beweert voor uw leven te vrezen, getuigt dan ook niet van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. U haalt aan dat u steeds in angst leefde dat er u iets zou kunnen overkomen, maar concreet heeft er zich nooit iets voor gedaan (CGVS 1918927, p.17). Het feit dat u al die tijd zonder noemenswaardige problemen in Venezuela kon blijven ondergraaft de ernst van uw problemen.” Waar verzoekers in het verzoekschrift hieromtrent hun verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds herhalen, met name dat ze verschillende keren actie ondernamen door enkele maanden elders te verblijven en de situatie te laten bekoelen, kan dit geen ander licht werpen op de pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissingen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen terecht vermelden dat eerste verzoeker niet aannemelijk maakt na november 2016 nog voor Ramase Import te hebben gewerkt: *“Om uw tewerkstelling te staven legt u een attest van tewerkstelling neer uitgegeven op 20 juni 2019 door A. D. S., zaakvoester van het bedrijf. Op dit attest staat echter te lezen dat u voor hen werkte tot november 2016 wat doet vermoeden dat u al eerder stopte. U verklaart dat door te zeggen dat u toen eigenlijk officieel op pensioen ging, maar wel nog verder werkte voor dezelfde personen. U wordt gevraagd of u hier enig bewijs van hebt, maar u verklaart niets te hebben meegenomen (CGVS 1918927, p.14). U zegt dat u zal proberen iets terug te vinden in uw e-mails, maar tot op heden mocht het CGVS geen verder bewijs van uw tewerkstelling na november 2016 ontvangen. U blijft er echter bij dat u, ondanks de beperkingen opgelegd omwille van het overheidsstoezicht, verder werkte voor Ramase Import tot aan uw vertrek in juni 2019 (CGVS 1918927, p.15). Het vermoeden dat u echter eerder stopte met werken voor het bedrijf wordt bevestigd door de verklaringen van uw vrouw. Volgens haar moest het bedrijf door de problemen immers alle werknemers ontslagen in 2016. Uzelf zou daar officieel gewerkt hebben tot ongeveer december 2016, zoals overeenkomt met uw attest, aangezien u na de start van de problemen nog een tijd verder werkte om enkele lopende zaken af te handelen. U zou nog geld zijn gaan innen van stukken die reeds verkocht waren. Volgens uw vrouw begon u daarna te werken voor eigen rekening en kon u zelf handelswaar aankopen omdat u veel mensen in die wereld kende. Zij verklaart hierbij duidelijk dat u werkte voor eigen rekening en niét in opdracht van Ramase Import. Meer nog, volgens haar bestaat het bedrijf nog, maar is het niet meer actief geweest sinds de start van de problemen in 2016 aangezien het tot op heden onder toezicht van de regering staat (CGVS 1918927B, p.7). Ook zelf bevestigt u dat het bedrijf nog steeds onder toezicht staat van de staat (CGVS 1918927, p.16).”* Deze opmerkingen zijn pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier. Waar verzoekers in het verzoekschrift volharden in eerste verzoekers verklaringen dat hij na november 2016 nog op zelfstandige basis verder werkte voor Ramase Import, stelt de Raad vast dat zij er niet in slagen deze bewering concreet aan te tonen. Zij citeren immers enkel opnieuw de verklaringen van eerste verzoeker hieromtrent en herhalen dat verzoeker voor eigen rekening voor Ramase Import werkte. Waar zij stellen dat tweede verzoekster dit bedoelde toen ze verklaarde dat verzoeker nog handelswaar verkocht, stelt de Raad vast verzoekers selectief citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekster en dat uit de notities blijkt dat er door de vervolgvragen duidelijkheid werd geschepd: *“En wat deed hij precies toen hij werkte voor eigen rekening? Er waren veel mensen die hem kenden die hem handelswaar in consignacion gaven en dan ging hij naar andere plekken om dat te verkopen. Dus hij verkocht nog handelswaar, iets anders was niet mogelijk. Wat is consignacion? Het is een consignatie, ik geef je het handelswaar en dan krijg je een specifieke tijdsperiode om het terug te betalen. En toen hij dat deed was dat nog in opdracht van Ramase Import? Nee”* (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 7). Met andere woorden, tweede verzoekster heeft heel duidelijk tijdens het persoonlijk onderhoud verklaard dat verzoeker toen hij voor eigen rekening werkte *niet* meer voor Ramase Import werkte. Ze verklaarde daarenboven ook dat Ramase Import niet meer actief was nadat het onderzoek werd ingesteld en dat verzoeker enkel voor een korte periode, ongeveer tot december 2016, nog actief was voor het bedrijf door het innen van de betalingen van reeds verkochte stukken (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 7, 10). Verzoekers leggen dus wel degelijk tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin eerste verzoeker nog actief zou zijn geweest voor Ramase Import.

Waar verzoekers dit in het verzoekschrift proberen dit te verklaren door een passage uit de notities persoonlijk onderhoud te citeren waarin verzoekster stelt niet precies te weten hoe het allemaal in elkaar zit, stelt de Raad na nazicht van de notities vast dat verzoekster toen eerder over de problemen van eerste verzoeker sprak en de periode dat verzoekers tijdelijk naar hun zoon in Puerto Ordaz gingen: *“(...) In Los Teques was het niet mogelijk, daar had mijn echtgenoot te veel stress, zo veel zelfs dat hij niet buiten kon. En waardoor had hij dan stress? Wel met het bedrijf en dat de regering dat had overgenomen. Ik weet eigenlijk zelf niet hoe het allemaal zit. Hij sprak er niet graag over tegen mij want hij wou me er niet mee lastig vallen. Hij zei iets over het bedrijf dat werd overgenomen en dat er mensen werden opgepakt (...) Hij werd achtervolgd en zelf ook lastig gevallen (...)”* (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 6). Verzoekster heeft dus niet beweerd niet te weten voor wie haar man precies werkte, wel dat ze niet goed op de hoogte was van de problemen die verzoeker zou gekend hebben in verband met het onderzoek naar Ramase Import. Zelfs indien dit zou kunnen gelezen worden als zou zij verklaard hebben niet op de hoogte te zijn of verzoeker nog voor Ramase Import werkte, zou deze onwetendheid van tweede verzoekster niet aannemelijk zijn daar verzoekers verklaren dat eerste verzoeker voor zijn leven vreest omwille van de aanhoudende bedreigingen in verband met het bedrijf sinds 2016 en dat zij hierom Venezuela hebben verlaten. Gezien deze context is het niet aannemelijk dat verzoekster niet zou weten of haar man na 2016 nog voor het bedrijf heeft gewerkt of niet, aangezien dit een essentieel element is van hun vluchtrelaas. De Raad stelt bovendien vast dat het enige document dat verzoekers neerleggen en waaruit kan blijken dat eerste verzoeker actief zou zijn geweest voor Ramase Import tot 2019, met name het attest van A. D. S. gedateerd op 4 januari 2021, als dusdanig niet volstaat om een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen. Uit de vertaling van het document door verzoekers in het verzoekschrift blijkt dat volgens de auteur eerste verzoeker *“een klant van ons geweest is van jaar 2017 tot het eerste semester van jaar 2019 en we hebben hem een onbeperkt krediet verleend, dat hij heeft betaald binnen de afgesproken voorwaarden en termijnen”* (zie verzoekschrift, p. 5). Dat eerste verzoeker een klant is geweest van het bedrijf in die periode strookt niet met de verklaringen van tweede verzoekster dat het bedrijf niet meer actief zou zijn geweest nadat het onderzoek werd opgestart. Verder blijkt uit de toegevoegde vrije vertaling ook niet wat het onbeperkte krediet dat hem zou zijn verleend betekent, noch dat eerste verzoeker door deze activiteiten enige problemen zou hebben ondervonden met de autoriteiten. Het door verzoekers neergelegde document kan dan ook geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Bovendien wijst de Raad er op dat uit hun verklaringen blijkt dat verzoekers een vriendschappelijke band met de zaakvoerders van Ramase Import hebben (notities persoonlijk onderhoud vrouw, p. 8). Op basis van deze contacten tussen verzoekers en de ex-werkgevers van eerste verzoeker zou er echter verwacht kunnen worden dat verzoeker niet enkel een verklaring op verzoek van eerste verzoeker, maar ook andere documenten zou kunnen bekomen van de zaakvoerders om zijn activiteiten voor het bedrijf na december 2016 op objectieve wijze te staven. Eerste verzoeker verklaarde immers tijdens het persoonlijk onderhoud mails te hebben gekregen in verband met betalingen die Ramase Import nog aan hem deed, doch stelde deze te hebben gewist (notities persoonlijk onderhoud man, p. 14). Er zou kunnen verwacht worden dat verzoeker van de zaakvoerders van Ramase Import documenten die op objectieve wijze zouden kunnen staven dat hij tussen 2017 en 2019 voor hen werkte, zoals de hogervermelde emails, enig informeel schrijven, of een betalingsbewijs van de goederen die hij, volgens zijn verklaringen nog verhandelde. Bovendien is het niet aannemelijk dat, aangezien het bedrijf onder toezicht stond van de autoriteiten, eerste verzoeker nog gedurende twee jaar producten van het bedrijf zou kunnen verhandelen indien hij door de autoriteiten ervan verdacht zou worden te weten waar er een andere opslagplaats zou zijn, zoals hij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO man, p. 10) en in het verzoekschrift. Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers niet overtuigen waar zij stellen dat eerste verzoeker nog tot 2019 als zelfstandige voor Ramase Import werkte.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund aan verzoekers.

De Raad merkt bijkomend op dat de bestreden beslissingen betreffende het werk van tweede verzoekster op goede gronden meldt: *“Leerkrachten werden door de overheid verplicht om kinderen die eigenlijk niet geslaagd waren te laten afstuderen of om kinderen als aanwezig te registreren die er eigenlijk niet waren. Bovendien werd er van leerkrachten ook niet langer verwacht dat ze een diploma hadden om les te geven (CGVS 1918927, p.10). Het gegeven dat de kwaliteit van het onderwijs achteruit gaat en dat de overheid zijn macht misbruikt om bepaalde invloed uit te oefenen op het schoolsysteem is verwerpelijk, maar op zich onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als een daad van vervolging of ernstige schade”* en dat verzoekers in het verzoekschrift geen argumenten aanbrengen die hierop een ander licht kunnen werpen.

De voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie in geval van terugkeer naar Venezuela kan worden afgeleid.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de aangehaalde vluchtmotieven om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken omwille van het onderzoek naar Ramase Import omdat hun verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn en zij verder ook geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij specifiek gezocht zou worden door het regime omwille van het onderzoek naar dit bedrijf.

5.3. In de mate dat verzoekers zich beroepen op de algemene socio-economische omstandigheden en de economische crisis in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen; stellen zij dat de slechte socio-economische situatie in Venezuela ertoe leidt dat verzoeker omwille van zijn medische problematiek geen menswaardig bestaan zal kunnen leiden, aangezien hij niet de nodige medicatie en medische zorg zal kunnen krijgen voor zijn diabetes type II, hypertensie, hypothyreoïdie en dyslipidemie, en bovendien als risicopatiënt een risico loopt op een levensbedreigende herbesmetting met het coronavirus. De documenten die verzoekers neerleggen betreffende deze medische problemen van eerste verzoeker tonen zijn medische problematiek voldoende aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan. In die zin herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade (eigen onderlijning).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan gesteld worden dat een algemene precare socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela hoofdzakelijk werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel in 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet doch het gevolg is van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijzen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. De Raad herhaalt verder dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in hun land worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

Verder wijst de Raad op overweging 35 van de Kwalificatierichtlijn volgens dewelke gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De eventuele omstandigheid dat eerste verzoeker omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet de nodige medische verzorging te krijgen, volstaat dan ook niet om aan verzoekers subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoekers tonen immers niet aan dat eerste verzoeker bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name de ontzegging van medicatie of medische behandeling. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat eerste verzoeker op de Tascón-lijst staat, en hierdoor discriminatie zou ondervinden bij het verkrijgen van de voor hem levensnoodzakelijke medicatie, stelt de Raad vast dat verzoekers vooreerst niet aantonen dat eerste verzoeker de petitie, die aan de basis ligt van de Tascón-lijst ligt, heeft ondertekend. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde verzoeker een overtuigd tegenstander van het huidige Venezolaans regime te zijn, doch geen politiek leven te hebben en vermeldde hij de ondertekening van deze petitie niet (notities persoonlijk onderhoud man, p. 8). Verzoekers haalden tijdens de persoonlijke onderhouds geen enkel probleem aan dat ze ooit door het figureren van eerste verzoeker op deze lijst zouden hebben gekend, noch enig probleem dat ze hierdoor vreesden.

In zoverre verzoekers zich beroepen op de medische problemen van eerste verzoeker om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat, zoals reeds benadrukt, zij niet aantonen dat hen op intentionele wijze toegang tot medische verzorging zou worden geweigerd. Uit het medisch document dat toegevoegd werd aan het verzoekschrift (stuk 5) blijkt dat verzoekers in mei 2019 een medische check-up lieten doen in een medisch centrum in Miranda, en dat zij toen dus toegang hadden tot medische zorg, zodat hun stelling dat het feit dat hij zich in 2003 tegen toenmalig president Chavez keerde het nog veel moeilijker maakt

aan medicatie te geraken niet kan worden bijgetreden. Verder wijst de Raad er op dat uit de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet volgt dat deze status enkel kan worden toegekend aan *“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, (...)”*. Voor zover eerste verzoeker medische problemen heeft, dient hij zich te wenden tot de in dit artikel voorziene procedure. De aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie over de medische situatie in Venezuela werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekers, indien zij zouden terugkeren naar Venezuela, zouden terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoekers wijzen op de latere beschikbaarheid van een coronavaccin in Venezuela, volstaat het op te merken dat dit niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)), zodat het mogelijke risico op besmetting niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet valt. Waar verzoekers nog wijzen op landeninformatie waaruit blijkt dat terugkeerders naar Venezuela in slechte omstandigheden in quarantaine moet verblijven, blijkt uit deze landeninformatie niet dat een tijdelijk verblijf in de omstandigheden in deze centra oploopt tot een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Betreffende het feit dat verzoekers aanvoeren bij terugkeer ondervraagd te worden over de redenen van hun vertrek uit Venezuela alsook hun terugkeer, en problemen te zullen kennen omwille van hun verzoek om internationale bescherming, wijst de Raad erop dat dit om een hypothetische vrees gaat. Hoewel verzoekers tijdens hun verblijf in Europa in 2017 geen verzoek om internationale bescherming hadden gedaan, hebben ze tijdens hun persoonlijke onderhouds evenmin vermeld dat zij bij hun terugkeer naar Venezuela aan enig verhoor zouden zijn onderworpen in verband met hun motieven van vertrek of terugkeer. De loutere verwijzing naar een dergelijke vrees zonder dit concreet te staven, volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt verder dat niet zozeer de vraag of iemand asiel heeft aangevraagd in het buitenland bepalend is voor het risico bij terugkeer, maar wel het profiel dat iemand heeft en de mogelijke dreiging die deze persoon voor de huidige regering vormt (Algemeen Ambtsbericht, Venezuela, juni 2020, p. 112). Uit het voorgaande is gebleken dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij omwille van hun politieke sympathieën dan wel het onderzoek naar het bedrijf waarvoor eerste verzoeker werkte, in de negatieve aandacht stonden van de autoriteiten en dat zij de voorgehouden problemen met de *collectivo's* als gevolg hiervan niet aannemelijk maken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie en de door verzoekster neergelegde documenten, stelt de Raad vast dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster, in geval van terugkeer naar Venezuela zal worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. De aard van het geweld in Venezuela is evenwel complex en veelzijdig en regionaal verschillend. Zo is er het geweld dat gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de collectivo's in het kader van de politieke repressie die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar de oppositie beschikt niet over een gewapende arm. Dit politiek geïnspireerde geweld kadert niet in een gewapend conflict zoals gedefinieerd in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de COI Focus – “*Venezuela Situatieschets*” van 15 mei 2020 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Deze deelstaten hebben regelmatig te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie.

Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekers tot hun vertrek uit Venezuela in 2019 in de staat Miranda verbleven. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat in deze staat geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. In zoverre verzoekers zich beroept op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, stelt de Raad vast dat uit de door verzoekers geciteerde landeninformatie niet kan blijken dat in Miranda sprake is van een gewapend conflict in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Miranda, is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, en konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen

hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET